

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

16 septembrie 2015

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte – Gordilă Nicolae,

Judecători – Guzun Ion, Diaconu Iurie,

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către inculpatul Cazacu Igor Leonid, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 15 aprilie 2015, în cauza penală privindu-l pe

Cazacu Igor Leonid, născut la 28 martie 1993, originar și domiciliat în s. Mărândeni, r-l Fălești

Termenul de examinare a cauzei:

1. *prima instanță*: 16.03.2010-31.03.2010
2. *instanța de apel*: 04.05.2010-19.01.2011
05.04.2012-28.11.2013
16.02.2015-15.04.2015
3. *instanța de recurs*: 11.11.2011-13.03.2012
09.06.2015-16.09.2015

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătoriei Fălești din 31 martie 2010, Cazacu Igor a fost condamnat în baza art. 151 alin. (4) Cod penal, cu aplicarea prevederilor art. 79 Cod penal, la 240 ore de muncă neremunerată în folosul comunității.

2. Potrivit sentinței, s-a constatat că Cazacu I. în seara de 27 spre 28 decembrie 2009, fiind în stare de ebrietate alcoolică, aflându-se în gospodăria lui Cazacu Andrei din s. Mărândeni, r-nul Fălești, în urma unor relații ostile, intenționat i-a aplicat lui Cozma Vladimir multiple lovituri cu pumnii și picioarele în cap și în regiunea cutiei toracice cauzându-i, conform raportului de expertiză medico-legală nr.157 din 31.12.2009, vătămări corporale grave periculoase pentru viață, în rezultatul cărora la 30.12.2009 vicitma a decedat.

3. Împotriva sentinței a declarat apel procurorul S. Mititelu, care a solicitat casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatul Cazacu I. să fie condamnat în baza art. 151 alin. (4) Cod penal, cu aplicarea prevederilor art. 70 alin. (3) Cod penal, la 7 ani 5 luni închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis.

În argumentarea apelului procurorul a invocat că, prima instanță constatând ca fiind dovedită fapta săvârșită doar de către inculpatul Cazacu I. incorect i-a aplicat acestuia pedeapsă sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității fără a

ține seama de prevederile art. 61, 75 Cod penal, care nu va atinge scopul pedepsei penale și echității sociale în raport cu fapta comisă. Totodată, a ignorat și prevederile pct. 5 din Hotărîrea Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 8 din 04 iulie 2005 „Despre aplicarea de către instanțele judecătorești a unor prevederi ale legislației naționale și internaționale privind aplicarea pedepsei sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității și executarea acestei pedepse” și nu a solicitat părerea inculpatului privind acceptarea executării unei astfel de pedepse, pe cînd aceasta poate fi aplicată doar persoanelor care acceptă să o execute.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 19 ianuarie 2011, a fost respins, ca nefondat, apelul declarat, cu menținerea sentinței.

În motivarea deciziei sale instanța de apel a menționat că prima instanță corect și justificat i-a aplicat inculpatului minor o pedeapsă mai blîndă decît cea prevăzută de prevederile art. 151 alin. (4) Cod penal, oferindu-i o șansă pentru a se corija și reabilita în fața societății fără a fi privat de libertate, ținînd seama și de Hotărîrea Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 39 din 22.11.2004 „Cu privire la practica judiciară în cauzele penale privind minorii”, precum și de circumstanțele excepționale prezente în cauză precum sînt, recunoașterea vinei, căința sinceră, caracteristica pozitivă la locul de trai, faptul că anterior nu a fost condamnat, iar infracțiunea în cauză a comis-o fiind minor.

5. Împotriva deciziei instanței de apel a declarat recurs ordinar procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Bălți, Ghenadie Eremciuc care a invocat că atît instanța de apel cît și prima instanța neîntemeiat au aplicat în privința inculpatului Cazacu I., prevederile art. 79 Cod penal, stabilindu-i pedeapsa sub formă de 240 ore de muncă neremunerată în folosul comunității, deoarece în cauză careva circumstanțe excepționale nu au fost stabilite, iar astfel de pedepse se aplică față de persoanele care au comis infracțiuni ușoare sau mai puțin grave, pe cînd infracțiunea comisă de inculpat face parte din categoria celor deosebit de grave.

6. Prin decizia Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție din 13 martie 2012 a fost admis recursul ordinar declarat de procuror, casată decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 19 ianuarie 2011, cu trimiterea cauzei la rejudecare de către aceiași instanță de apel, în alt complet de judecată.

În motivarea deciziei sale, instanța de recurs a menționat că, reieșind din starea de fapt și de drept stabilită în cauză, în funcție de caracterul și gradul prejudiciabil al faptei reținute în sarcina inculpatului, apreciază că circumstanțele invocate la individualizarea pedepsei nu justifică aplicarea unei pedepse mai blînde decît cea prevăzută de lege, deoarece infracțiunea a fost săvîrșită cu intenție de către inculpat și se atribuie la categoria infracțiunilor deosebit de grave, în urma căreia a survenit decesul unei persoane.

7. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 15 aprilie 2015 a fost admis apelul declarat de procuror, s-a dispus casarea parțială a sentinței, în ceea ce privește latura pedepsei – cu rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărîri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Cazacu I. a fost recunoscut vinovat în comiterea infracțiunii prevăzute în art. 151 alin. (4) Cod penal, fiindu-i

stabilită pedeapsa cu aplicarea art. 79 Cod penal, sub formă de închisoare pe un termen de 7 (șapte) ani, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis.

În argumentarea deciziei adoptate, instanța de apel a constatat că, prima instanță corect a apreciat cumulul de probe administrate la faza urmăririi penale ce dovedesc vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii imputate și care detaliat au fost expuse în conținutul sentinței adoptate, fapt ce determină legalitatea ei în această latură.

Însă, la stabilirea pedepsei penale instanța de fond luând în considerare că inculpatul la momentul comiterii infracțiunii se afla în perioada minoratului, ceea ce constituie o circumstanță excepțională la aplicarea pedepsei, a individualizat pedeapsa.

În urma celor relatate, instanța de apel a conchis că aplicarea unei pedepse de o categorie mai blândă față de Cazacu I., nu este echitabilă situației de fapt, considerînd că aplicarea unei pedepse neprivative de libertate nu v-a atinge scopul pedepsei atît în corectarea inculpatului, cît și în prevenirea comiterii de noi infracțiuni atît din partea inculpatului cît și din partea altor persoane.

8. Decizia instanței de apel a fost atacată cu recurs ordinar de către inculpat, prin care se solicită casarea acesteia, cu dispunerea rejudecării cauzei de către instanța de apel.

Recurentul, în susținerea recursului declarat, a menționat că nu este de acord cu decizia instanței de apel, invocînd că a executat deja pedeapsa aplicată de prima instanță și din acest motiv solicită de a fi rejudecată cauza penală, cu aplicarea unei pedepse mai blînde, conform prevederilor art. 90, 92 Cod penal.

9. Examinînd admisibilitatea în principiu a recursului declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal concluzionează inadmisibilitatea acestuia, ca fiind vădit neîntemeiat din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinînd admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că argumentele invocate în recurs sînt vădit neîntemeiate.

Deși, autorul nu indică concret în baza cărui temei a declarat recursul său, Colegiul întrevade semnalarea temeiului pentru recurs prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 10 Cod de procedură penală, care stipulează că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel cînd s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

În opinia instanței de recurs temeiul semnalat de către inculpat nu și-a găsit confirmare la examinarea recursului.

Din conținutul recursului declarat, inculpatul solicită aplicarea în privința sa a prevederilor art. 90, 92 Cod penal, menționînd că a executat anterior pedeapsa de 240 ore de muncă neremunerată în folosul comunității, stabilită prin hotărîrea primei instanțe ce a fost casată și nu este de acord să execute o a doua pedeapsă stabilită prin hotărîrea instanței de apel.

Din materialele cauzei se atestă că inculpatul a fost condamnat conform art. 151 alin. (4) Cod penal, sancțiunea căruia prevede pedeapsa cu închisoare de la 12 la 15 ani.

Reeșind din dispoziția art. 16 alin. (5) Cod penal, infracțiunile săvârșite cu intenție pentru care legea penală prevede pedeapsa maximă cu închisoare pe un termen ce depășește 12 ani, se consideră infracțiuni deosebit de grave.

Prin urmare, conform prevederilor art. 90 alin. (4) Cod penal, persoanelor care au săvârșit infracțiuni deosebit de grave și excepțional de grave, condamnarea cu suspendarea condiționată a executării pedepsei nu se aplică, iar prevederile art. 92 alin. (1) Cod penal, se aplică în privința persoanelor care execută pedeapsa cu închisoare pentru săvârșirea unei infracțiuni ușoare sau mai puțin grave.

Potrivit art. 61 Cod penal, pedeapsa penală este un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului ce se aplică de instanțele de judecată și are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane.

Prin urmare, reieșind din criteriile generale de individualizare a pedepsei prevazute de art. 75 Cod penal, instanța de judecată îi stabilește persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în partea specială a prezentului cod și în strictă conformitate cu dispozițiile părții generale. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează sau agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei.

Referitor la pedeapsa aplicată inculpatului Cazacu I., instanța de recurs consideră că instanța de apel, ținând cont de personalitatea inculpatului, care a comis infracțiunea în cauză în perioada minoratului, ceea ce constituie conform prevederilor art. 79 Cod penal, o circumstanță excepțională și că anterior comiterii acestei infracțiuni nu a fost tras la răspundere penală, corect i-a aplicat o pedeapsă sub formă de închisoare sub limita minimă prevăzută de legea penală în mărime de 7 ani, fiind o pedeapsă echitabilă situației de fapt și de drept, considerând că, aplicarea unei pedepse neprivative de libertate nu v-a atinge scopul pedepsei penale potrivit alin. (2) art. 61 Cod penal.

Mai mult ca atât, la stabilirea pedepsei inculpatului, instanța de apel a ținut cont și de certificatul eliberat de serviciul de probațiune nr. 96 din 20.04.2012, prin care este confirmat executarea pedepsei de către inculpat, sub formă de muncă neremunerată în mărime de 240 ore în folosul comunității, care a fost inclusă în termenul pedepsei stabilite în corespundere cu prevederile art. 87 alin. (1) Cod penal, ce constituie 120 zile de închisoare.

Din considerentele expuse, Colegiul menționează că, în prezenta speță, suspendarea condiționată a executării pedepsei nu se va dispune în cazul în care infracțiunea comisă cade sub incidența prevederilor art. 90 alin. (4) Cod penal, iar conform art. 92 alin. (1) Cod penal, partea neexecutată din pedeapsă se înlocuiește cu

o pedeapsă mai blîndă doar în cazul infracțiunilor ușoare sau mai puțin grave, ceea ce nu este relevant pentru cauza dată din motiv că infracțiunea comisă de inculpat face parte din categoria infracțiunilor deosebit de grave.

În concluzie, Colegiul penal conchide că, la judecarea cauzei în ordine de apel, instanța a respectat prevederile legale relevante, prescrise de art. 414-419 Cod de procedură penală, de aceea recursul ordinar, declarat de către inculpatul Cazacu I., este inadmisibil, deoarece este vădit neîntemeiat.

10. În conformitate cu prevederile art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE:

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către inculpatul **Cazacu Igor Simion** împotriva Deciziei Curții de Apel Bălți din 15 aprilie 2015 în cauza penală în privința acestuia, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Pronunțată integrală la data de **30 septembrie 2015**.

Președinte:

Gordilă Nicolae

Judecători:

Guzun Ion

Diaconu Iurie